עבודת ישראל — בהעלותך

בהעלותך את הנרות. במד"ר זש"ה כי אתה תאיר נרי. אמרו ישראל לפני הקב"ה רבש"ע לנו אתה אומר שנאיר לפניך אתה הוא אורו של עולם האורה דרה אצלך דכתיב ונהורא עימיה שרי'. ואתה אומר אל מול פני המנורה כו' הוי כי אתה תאיר נרי. אמר להם הקב"ה לא שאני צריך לכם אלא שתאירו לי כדרך שהארתי לכם למה לעלות אתכם בפני העכומ"ז שיהיו אומרים ראו היאך ישראל מאירין למי שהוא מאיר לכל וכו'. ביאור הענין על פי הקדמה שאמרנו כבר וכתבנו מזה באורך בהגהות לס' תיקוני זו"הק כי הבורא ב"ה הוא מאיר בחסדו הגדול לכל בריותיו ומשפיע שפע כל הצטרכות אמנם כדי שלא יתאחזו החיצונים לעשוק ההשפעה ההולכת לבנ"י כי העיקר נברא העולם עבור בנ"י כמ"ש במדרש בראשית. לכן צריך להיות גבול וצמצום להיות ההנהגה מדה במדה לשלם שכר לעושי רצונו ולהעניש לעוברי רצונו. ואע"ג דלית ביה מדה ודמיון נחית מדרגוי לאיתלבשא כפי המדות שעובדין אותו ובעובדא תליא מילתא וז"ס כל המצות שאין הקב"ה נצרך לבריותיו בשום ענין רק גזירת המלך הם המצות וכשיעשו רצונו אז ישפיע להם לבדם כל טוב ואין לאחר עמם. ועתה אם בנ"י עושי' המצות הם עושים השביל וצנור להשפעת הבורא ב"ה ומדה וצמצום. וז"פי המד' אמר הקב"ה לא שאני צריך לכם כי אני מאיר בחסדי הגדול ומשפיע לכם כ"ט אלא שתאירו לי דהיינו להגביל ההשפעה כדי שלא יתאחזו החיצונים והיינו להעלותכ' בפני כל העכומ"ז שיאמרו בעצמם ראו האיך ישראל מאירים למי שהוא מאיר לכל והם עושים בזה גבול ושפע לאורו למשל ע"פ שבעת נרות המנורה המרמז על המלכות שממליכין את הבורא ע"י מדותיו ובאמת הכל הוא ברצונו הפשוט ואין שינוי בו בשום ענין. ויתר הדברים מבוארים במ"א בהגהות לספר גבורות ה' ולספר תיקוני זוה"ק ופירוש על ליקוטים מרב האי גאון ע"ש:

דבר אל אהרן וגו' בהעלותך במדרש זש"ה יראו את ה' קדושיו כו' את מוצא למעלה י"א שבטים הקריבו ושבט אפרים הקריב כו' ואהרן לא הקריב כו' אמר לו הקב"ה כו' לגדולה מזו אתה מתוקן כו' אבל הנרות לעולם אל מול פני המנורה יאירו וכל הברכות כו' אינן בטלין לעולם ע"כ (כי מאחר שאפרים ג"כ הקריב הרי נשלם כבר הי"ב שבטים נגד רגלי המרכבה) הנה אהרן נק' שושבינא דמטרוניתא ואחז"ל הבכור והמעשר וכבר כתבנו לעיל כי חכמה תתאה היא כלי לחכמה עילאה ואהרן שורש נשמתו מבחי' אבא והוא המעמיד כנ"י לפניו ית' וציוהו השי"ת שבהעלותו את הנרו' היא כנ"י לפניו ית' יעלה אותה כאשר היתה בשורש המחשבה וזהו שתהא שלהבת עולם מאליה לשון מע"ל י"ה כי עי"ן בא' מתחלף כמ"ש סוד שלהבת ברחיצת חמין בע"ש ועיקר העלתה וקבלתה ממנו ית' ע"י עמודא דאמצעית' היינו אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות כי ע"י הקצוות א"א לקבל שלא יתאחזו ח"ו החיצונים משא"כ לע"ל כשיהיו העולמות בתיקונם כתי' כי ימין ושמאל תפרוצו ולא יהיה פחד מעשו וישמעאל כי זרעך גוים יירש כו' וז"ש המד' הקרבנות הם בזמן בהמ"ק אבל הנרות אינן בטלים לעולם דלכאורה תמוה היכן הן הנרות בזמן הזה: ואם כוונתו יהא על נרות חנוכה כמ"ש המתפרשים הלא בגלות בבל גם מצות חנוכה עדיין לא היה ולפי מה שכתבתי יובן דזו ההכנה היתה בפרט על ימי החורבן עד שיהיה העולמות בתיקונן כי נשמת אהרן היא הכלי לזה וזהו אמרם ז"ל וכן הברכות כו' אינן בטלין לעולם כי ברכת כהנים על ידי בחינת אב"א ולזה נתקן בברכת כהנים האמורה מפי אהרן שצריך שיהא המברך מרכבה לפה אהרן ואמר הנתוב ויעש כן אהרן כו' כי יש צדיקים המלהיבים נשמות בנ"י לעבודתו ית' בתחלה ואח"כ לפעמים אין קיום ח"ו לאותן אנשים בתמידות בעבודת השם משא"כ אהרן קדוש ה' לא שינה מהעמדת כנ"י היא מטרוניתא קדישא לפניו ית' כל הימים שיהיה כלי למחשבה עליונה להאירם מאור הגנוז וז"ש במדרש גדול אורו של הקב"ה החמה והלבנה מאירין לעולם ומהיכן הן מאירין מזיקוקי אור של מעלה הן חוטפין שנאמר לאור חציך יהלכו כי ח"ץ גימ' הוי"ה חס"ד ומשם מקבלין האור והתיבה עצמה ג"כ מורה לזה כי ח הוא חכמ"ה המשפיע לבי"נה וצ היא יג ומשפיע לנו"ן ע"י הי' ומשם באה השפע לכנ"י ע"י הצדיק היינו יו"ד מחצי"ך ובשורש הוא לנוגה ברק חניתך שהוא כמין ברק והבן בזה: ואמר עוד גדול אור שלמעלה שלא ניתן לבריות אלא אחד ממאה שנאמר ידע מ"ה בחשוכא כי השם מ"ה הוא במילוי אלפי"ן ולכך דרשו רז"ל מ"ה לשם מאה ובכ"מ שתמצא דרש זה פי' בחי' מ"ה הוא נתחבר בשורש כל השרשים הנק' אפיסה הנק' למקובלים בשם חושך לרוב תעלומו ומשם מאירין החמה והלבנה הידועים ואמר אל מול פני המנורה כו' אר"י ב"ר נמנעה השמחה מן הרשעי' וניתנה לצדיקים היינו ע"י שתמנע השמחה מהרשעי' היינו החיצונים שלא יתאחזו ח"ו כו' וניתנה לבנ"י שהוצרך הקב"ה לישב עם בשר ודם בנר כי עמודא דאמצעיתא נק' ב"ו על שם הרמ"ח מצות עשה ושס"ה מצות ל"ת כנודע בנ"ר היינו היחוד העולה נ"ר: וכביכול ע"י הכשרת מעשיהם מתלבש ית"ש בבחינת תפארת ישראל ומתייחד עמהם בג' יחודים העולי' נ"ר:

בהעלותך את הנרות. במדרש הא כיצד שלשה כלפי מזרח ושלשה כלפי מערב ואחד באמצע נמצא כולם מקבילים את האמצעי מכאן אמר ר"כ האמצעי משובח עכ"ל רמז בכאן כי כל העבודות וכל הענינים היא לדבק בגופא דמלכא דהוא עמודא דאמצעיתא וזה אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות ולא אמר ששה הנרות כי כל השבעה הוצרך להעלות אל עמודא דאמצעיתא ואמצעי הוא המשובח:

קח את הלוים מתוך בני ישראל וגו'. רמז בכאן ענין נפלא שצוה לקחת אותם מתוך בני ישראל מתיבות אלו כי בנ"י ישראל במילואם בי"ת נו"ן יו"ד האותיות האמצעות הם יו"ו גימ' כ"ב הם כ"ב אתוון שנתן להם בכחם להודות ולהלל ולרנן ולפאר בשיר וזמרם ישראל במילוי יו"ד שי"ן רי"ש האותיו' האמצעו' הם יי"ו גימ' הוי"ה השם הנכתב להודות לפניו ואח"כ אל"ף למ"ד ממלת ישראל האמצעית הם מ"ל לשון מלה שיצרפו כ"ב אתוון למלה לפני הוי"ה לשורר בהם וזה הכח שנתן להם מתוך בני ישראל ממש ואמרו במדר' כמה נימין הי' בכינור שבע שנא' שבע ביום הללתיך ולימות המשיח נעש' שמונ' שכן דוד הוא אומר בנגינות על השמינית ולעתיד נעשה עשר שנא' בנבל עשור אזמרה לך ע"ש דהנה עיקר התיקון לתקן שבע ספירות הבכין ולהעלותם כנודע עד אשר לימות המשיח שיהיה להם עליה עד הבינה ואז יהיו שמונה ואח"כ לעתיד לעולם שכולו טוב ויתוקן העץ חיים עד שרשו שהוא הרצון ואז בנבל עשור אזמרה שכל עשר כחד חשיבן ונכללים יחד והבן:

עשה לך שתי חצוצרות כסף. במדר' זש"ה שאו שערים ראשיכם וגו' ה' צבאות הוא מלך הכבוד שהוא חולק מכבודו ליראיו כיצד הוא נקרא אלהים וקרא למשה אלהים שנא' ראה נתתיך אלהים לפרעה הוא מחיה מתים וחלק מכבודו לאליהו והחי' את המת וכו' ולמלך המשיח הלביש לבושו שנאמר הוד והדר תשוה עליו מה הקב"ה כתיב בו עלה אלהים בתרועה כו' א"ל הקב"ה למשה מלך עשיתיך כו' אף אתה עשה לך שתי חצוצרות כסף וכו' ע"ש הנה קבלנו מאדומ"ור הגאון מהד"ב זלה"ה צירוף חצוצרות חצי צורות דהיינו שהיו מרמזים על כנ"י עם דודה שהם כחצי צורה כל אחד לבדו כביכול כבודו לפי רצונו הנורא ית' כל אהבתו והתדבקותו בתאומתו כנ"י והיא ג"כ משתוקקת ומתדבקת בנפש רוח ונשמה לבוראה ית' עד שהכל נכלל באחדות וכיוצא הרבה מצות שצונו הבורא ב"ה לרמז בהן היחוד והדבור כמער איש ולויות כמו הלולב ואתרוג הנזכר בזוהר ותיקונים וכן שאר ענינים ואע"ג דאיהו בנצח ואיהי בהוד הם תרי פלגי גופא וע"י היחוד נעשים דבר אחד שלם וכדוגמתם היו משה ואהרן כנודע ונק' ג"כ השפתים כמו נצח והוד כי מלת שפתים הוא על משקל שנים כמבואר בס' דקדוק שפה אחת לא תוכל לדבר בלא חבירתה וכן הרגלים א"א ללכת באחד משא"כ שאר איברים כנודע והשפתים הם הנק' שערים מלשון שיעורין דלבא כמ"ש הזוה"ק נודע בשערים בעלה ע"ש והיינו כי מחשבת המלך א"א להשיג ולעשות רצונו רק אח"כ שנתגלה ע"י השפוון והדבור אז ממליכין אותו ולכן נקראו שערים שע"י משער העובד אותו איך שיעבדהו ולכן סומך המד' עשה לך שתי חצוצרות כסף זש"ה שאו שערים ראשיכם כי השפוון מרמזי' ג"כ על היחוד שע"י שניהם נגמר מלוכת המלך כמו ע"י חצוצרות שנרמזים כנגד נצח והוד כנ"ל. וזה הכבוד שיתן למלך המשיח שאז יהיה התיקון כראוי וזה הוד והדר תשוה עליו כי הדר רומז לנצח דאיהו בנצח ומהדרים אליו שהכל בכחו והוא בסוד מלך הדר והתיקון כראוי הבן:

ויהי בנסוע הארון ויאמר משה קומה ה' וגו'. רמז הארון לת"ח שנקרא ארון כמו שאמרו על מאמר חז"ל שקורין לארון ארנא כי הת"ח נקרא ארון ע"ש הלוחות והתורה שניתנו בו והוא מבוזה בעיני המון וקורין להם ארנא בלשון בזיון והנה דרך הצדיק להתקרב לבוראו דבר יום ביומו אכן למי שהבורא ב"ה רוצה בו מנסהו בכמה נסיונות אם יעמוד בם ואז אם יתחזק ויעמוד על משמרתו אז יעלה למעלה גדולה ונפלאה וכמ"ש במד' קח את הלוים זש"ה ה' צדיק יבחן אין הקב"ה מעלה את האדם לשררה עד שבוחן ובודק אותו וכו' ע"ש והנה בשעת הנסיון שהוא ירידה לצורך עלי' כנ"ל הענין הוא כמו העולה במעלית הסולם אשר מידי צריך לעלות על השליב הגבוה עוקר רגל א' משליב שתחתיו ונשאר עומד כרגע ברגלו אחת על הסולם ורגלו אחת באויר ואז צריך האדם שמירה והבחנה שלא יפול ח"ו וכן הענין הזה בעבודת ה' בשעת הנסיון אף ע"ג שיעלה אחר כך יותר גבוה מ"מ בשעת הנסיון נשאר עומד כמו על רגל אחד ואז צריך שמירה גדולה וחיזוק ה' ישמור לנצח כל החוסים בו וזש"ה ויהי בנסוע הארון כלומר כשהת"ח נוסע מענין לענין וממדרגה למדרגה ויאמר משה כלומר שהתפלל על הצדיקים קומה ה' והיה בעזרתם שלא יפלו ח"ו ואדרבה יתחזקו ויעלו יותר ויותר ויפוצו אויביך וינוסו משנאיך כלו' שלא יהיה אז אחוזה לחיצונים בהם עד יעבור עמך ה' אמן:

וברדת הטל על המחנה לילה ירד המן עליו רומז בכאן סוד יחוד כנ"י עם דודה דהנה מבשרי אחזה אלוה כי אין אשה כורתת ברית אלא למי שעשאה כלי מקודם היא היתה גן נעול רק ע"י שעשאה כלי היא מעלה נח"ר וחיבתה אליו וכן כביכול הבוב"ה ע"י שנותן חב"ד במוח ודיבורו הק' בפינו הוא שעושה אותנו כלי לעבודתו עי"ז אנו מעלים נח"ר ותיבת הקודש וערבות וידידות וכן נרמז בפ' הנ"ל כי מתחלה וברדת הטל על המחנה לילה כי הטל רומז לתתן שראשו נמלא טל וטל ורוחות אין נעצרין כי הוא תמיד ותמידית בלי זמן וגבול וגם מילוי טל הם אותיות תמי"ד טי"ת למ"ד שמורה על הבורא ב"ה שתמיד הוא שופע בתוכנו. ואח"כ אנו מעלים במעשינו נח"ר ונקרא מיין נוקבין לעורר חיבת הקודש כנודע וזה ירד המ"ן עליו שהבורא כביכול עוש' עצמו כאלו מקבל תענוג ממנו דרי מטה אע"פ שהכל שלו ומידו נתנו לו כינה הכ' בלשון ירד המן עליו כי הוא מתעטר בנו ומתפאר בנו לנצח נצחים וממיל' שמתיחד עמנו ומשפיע לנו כל הטובות וכל הצטרכות עמו בנ"י. וזה שרמז חז"ל במס' יומ' דע"ו ע"ב כתי' ותעל שכבת הטל וכתיב וברדת הטל טל מלעל' וטל מלמט' ודומה כמו שמונח בקופסא ע"ש. וזה מורה כדרכינו שמתחלה שופע בנו הקדושה לעורר נפשותינו לעבדו ואח"כ אנו מעלים מ"ן בעבודתינו עד שע"י חיבת הקודש אנו מביאי' ההשפעה שנ"ת בלי הפסק לטוב לנו כל הימים אמן: